

Đêm Nằm Ở Trung Tâm Của Vùng Cộng Sản

Lê Trinh

Đêm nằm ở trung tâm
của vùng cộng sản

tập thơ

Đêm nằm ở trung tâm của vùng cộng sản

Tác phẩm thơ Lê Trinh

Trình bày: Lê Trinh

Thiết kế bìa: Lê Trinh

Tranh bìa của họa sĩ: Trần Thế Vĩnh (Tranh: TNLT Trần Huỳnh
Duy Thức)

ISBN:

Copyright © 2022, Lê Trinh

MỤC LỤC

1. Ngợi ca cho dân chủ	12
2. Tập đình nhĩa tự do	13
3. Không theo mốt	14
4. Một bài ca cho người đẹp	15
5. Bi ca cho một thể hệ	16
6. Giáng sinh đen	17
7. Đất nước nào đã bị bán đi	18
8. Tặng J. thời cộng sản	20
9. Ở đây, làng im lặng	21
10. Gọi ý cho vài cái chết	22
11. Alice đến vùng thổ tả	23
12. Đóa hoa cho mọi thể hệ	24
13. Đôi mắt trong đêm	25
14. Được lục soát	26
15. Phía xa hơn	27
16. Mùa đóng kịch	28
17. Hội thảo	29
18. Gửi Ukraine,..	31
19. Về đây, về dưới bầu trời	32
20. Liên tưởng	33
21. Từ Thiên An Môn	34
22. Ta sống trong đất nước đang nằm chờ chết	35
23. Những bức tường sắt	36
24. Đứa con trở về	37
25. Thức tỉnh	38
26. Bốn khúc tụng cho đảng	39
27. Bức tranh chung cho những tên bạo chúa	41
28. Trò chuyện về những cái kết	43
29. Phải chăng anh có thể chống đối	44
30. Đêm nằm ở trung tâm của vùng cộng sản	45

31.	Bỏ câu lăm lăm	46
32.	Ở đây ta được thấy	47
33.	Nhật ký của một tay vua đỏ	48
34.	Thi sĩ của chế độ	51
35.	Đón chào thần tượng	55
36.	Đây là thời kỳ	56
37.	Đêm của lãnh tụ	57
38.	Gửi các anh em	60
39.	Đến tận bây giờ	61
40.	Đêm của những kẻ trá hàng	63
41.	Cha và con	64
42.	Lý tưởng Đảng	65
43.	Những khúc rời cho hai thành phố đỏ	66
44.	Ca khúc mùa Đông I	80
45.	Ca khúc mùa Đông II	81
46.	Một bài thơ cho đám mị dân I	83
47.	Một bài thơ cho đám mị dân II	84
48.	Một bài thơ cho đám mị dân III	85
49.	Một bài thơ cho đám mị dân IV	86
50.	Một bài thơ cho đám mị dân V	87
51.	Một bài thơ cho đám mị dân VI	88
52.	Một bài thơ cho đám mị dân VII	89
53.	Một bài thơ cho đám mị dân VIII	91
54.	Liên Số 1991. I	92
55.	Liên Số 1991. II	93
56.	Liên số 1991.III	94
57.	Trò chuyện về những ngôi sao	95
58.	Những tượng đài đỏ	96
59.	Lời của cây cỏ	97

Bằng cách phát biểu mệnh đề trực diện pha với các hình tượng tôn giáo-chính trị và dụ ngôn như nhật ký của vua, thi sĩ của cố tích, cha và con, đưa con trở về..., Lê Trinh đã nâng độ sâu tư tưởng cho những bài thơ không cần đa ngôn hoặc tiểu xảo phù phiếm. Thơ của Lê Trinh khiến tôi liên tưởng đến dòng thơ nhân chứng Trung Âu, đặc biệt là thơ Ba Lan hay Hungari của Rozewicz, Pilinzky, Georgy Petri... Nếu trước đây ta từng biết đến Trần Dần, Phùng Cung, Văn Cao... thì điều kỳ diệu hôm nay ở Việt Nam là đôi lúc vẫn cất lên một tiếng thơ nhân chứng có trọng lượng - chứng tỏ rằng thế hệ thi sĩ trẻ đang uơm trồng các tác phẩm nghệ thuật không phản bội sự thật lịch sử đất nước trong giai đoạn quá độ tư bản chủ nghĩa rừng rú này.

Nhà thơ Chân Phương (Hoa Kỳ)

Ngợi ca cho dân chủ

Ta có lý do ở lại
bám trụ đêm ngày
trong một trận đánh
dai dẳng suốt đời.

Bên kẻ thù - bóng tối
muốn vượt qua trận địa nơi này
đặt ra những luật lệ
để nô dịch con người.

Bên kẻ thù - đê tiện
gieo rắc nỗi kinh hoàng
nhưng nơi ta - chân lý
giữ tay súng vững vàng.

Ta có lý do ở lại
bám trụ đêm ngày
mỗi một người ngã xuống
để một bình minh lên.

Tập định nghĩa tự do

Tự do
là con chim được cất tiếng hót của mình
ngang với các bậc thánh thần
làm lu mờ bài thơ được viết bằng mũi súng
của những tên độc tài đã làm
quá nhiều thế kỷ đau buồn.

Là tro bụi được hát cho tro bụi
là tro bụi có quyền được yêu thương tro bụi
biết nhường nào.

Là tiếng thét truyền đi như vũ bão: "Ta là Con Người
ai dám hạ xuống ngang bằng súc vật".
Là cú nhảy sống còn của nghệ thuật
luôn qua những cái còng, nắm lấy
công cụ của bạo chúa, thành vũ khí của nhân dân.

Là mũi tên bay đến được chính cái hốc mắt đen ngòm của hần.
Tự do!

Không theo Mốt

Ẩn sau đây là: lưới lê đang đục khoét
cho cái tác phẩm thời cuộc - cha đạo của một thời đại khái
luôn phải ngồi đây, trong trái tim bao gồm
những tội lỗi xa xưa đã bị đuổi vào trong hoang mạc
bây giờ đang trở thành cái Mốt
được khoe trên đủ tư thế
trong suốt khoảng thời gian mình thắng cuộc
vì vậy không thể loại trừ:
Chàng đã bị vô đúng hàng đầu trong một cuốn sổ
của những người thuộc nhóm chuyên để lạc hậu.

Một bài ca cho người đẹp

Người đẹp giả dối đây rồi
vì nàng mà thành phố này tự trở thành nô lệ
trước vó ngựa của quân thù còn cách đây hàng ngàn dặm xa xôi.
Nàng nằm gọn trong chần của lũ đầu cơ
những tên buôn lậu, các bậc tiên tri giả tay lăm lăm gươm giáo
rồi tháng năm đi qua, ta tổng kết lại, thật là
lộ ra nguyên xi một cái bẫy được đặt cho bầy cừu khốn khổ!

Nàng luôn được dùng như một đồ trang sức để che đi
những dấu nanh nham nhỏ cắn vào trong máu thịt
của một thị thành liêu xiêu đến nổi
mà mùa xuân nham hiểm cố tô màu đến mấy
cũng chỉ là một cánh cửa mục cốt kết kêu gào
những giai điệu của cái chết đến đau tai.

Bi ca cho một thế hệ

Thời gian như cây chổi quét đi rác rưởi
 ta hơn em hai mươi tuổi
 chính vì vậy mà ta có thể
 hèn nhát hơn em hai mươi năm, hoặc hơn thế nữa
 trong những năm tháng tụt xa, ngu muội đến thế này
 ta chỉ còn biết đi vòng quanh một biên giới cũ sì
 nhìn thấy mặt trời về hơn là mặt trời chân thật
 nghe đồn bên ngoài đại dương chỉ toàn là thù hận.
 Ta được học chân lý chỉ có ở nơi đây
 và húng khởi ăn một giấc mơ duy nhất: Phải cúi đầu
 để quên đi cái đói hiện diện ở khắp nơi.

Ta hơn em hai mươi tuổi
 chính vì vậy mà ta có thể
 hèn nhát hơn em hai mươi năm, hoặc hơn thế nữa
 thời gian như cây chổi quét đi rác rưởi, trong đó sẽ có ta
 để lại em khát vọng, cùng hi vọng của ta:
 Đừng giống ta!

Giáng sinh đen

Giáng sinh trong cái hầm đầy rần
lửa mà mi đáng được tiếp nhận, rồi bị thu hồi
tiếng hát của mi bị bóp méo triển miên trước biển
mà biển long lanh như là một biển máu.

Giáng sinh lung linh trong tiếng khóc đầu đời
rồi khóc mãi miết với một khoản nợ được chờ sẵn
rồi nhét thẳng vào trong túi ngục.

Giáng sinh trong những thế hệ không thể nào tẩu thoát
khỏi những xóm làng tư tưởng được bọc thép kỹ càng.

Giáng sinh trong niềm kiêu hãnh đều đều
nở ra những đóa hoa tội ác
được phối bằng một ban nhạc
chuyên đến hát cho chính cái hăng ở địa ngục.

Đất nước nào đã bị bán đi

Thử ấy tổ quốc vẫn là trên hết
không như bây giờ bị bán bớt từng phần.
Thử ấy người yêu người chân chất
như máu yêu nhau, như máu dâng nhau
thử ấy người quý từng mẩu đất
của tổ tiên khai phá gian lao.
Thử ấy ai cũng đều anh dũng
không ai quì gối giặc bằng cha
không ai khúm núm cúi đầu hèn hạ
trước những lưỡi dao đâm vào máu thịt đồng bào.

Đất nước nào đã bị bán đi!
bởi những bàn tay tham lam tàn phá
chốn đến thờ kiêu hãnh của niềm tin
để xây lên đền thờ áp bức.

Đất nước nào đã bị bán đi!
trên những cánh đồng, trên biển cả
trong rừng sâu, trong từng hang hốc
như số phận một cô gái không còn nhan sắc
đã bị quân bất lương bóc lột đến đường cùng.

Đất nước nào đã bị bán đi!
từ ngày treo lá cờ xiềng xích
nhìn xác cá chết trắng phau bờ bãi
từng đoàn thuyền xanh mặt chạy về.

Đất nước nào đã bị bán đi!
bởi những kẻ lạc loài phản bội
thà giữ đảng để ăn, còn hơn giữ nước.
Những kẻ đã chặn bạn xuống đường
đánh đập bạn vì lòng yêu nước.

Hãy trả lại đây hồn thiêng dân tộc
những bạc vàng giàu có của Người
còn chỗ các người nơi là giá treo chờ sẵn
từ tay của nhân dân đang sôi sục căm thù.

Tặng J. thời cộng sản

Thời lý tưởng bị ăn chia tùy ý
họ luôn nhìn thấy..., kể cả những ngọn đồi
cũng có thể xảy ra mưu phản.
Nghe tiếng động trong đêm
hay làm ta co lại bất thường
mấy cái chân đạp cửa
bốn cánh tay lôi ta ra khỏi chăn mau lẹ
rồi sau màn nước mắt
những tiếng vọng vội vàng thiêng liêng li biệt
giữa bao la đồ vật bị xói tung
là ta bị đi luôn biệt tích.

Ở nơi họ sợ các học giả
và ưa chuộng hầu hết nô lệ
nên J. phải lẩn mò viết để gửi tới tương lai
những lá thư hy vọng, đẹp như anh phác họa.

Ở đây, làng im lặng

Ở đây, những tháng năm này không lấy gì làm cảm động hoặc bất ngờ vì tư tưởng phải đứng im như bình nước lọc.

Ở đây tốc độ phát triển tương đương với vô vàn đảo phá nên ta mới bị bắt phải ngợi ca

khi bị ngắm những quần thể tượng đài

rồi tham dự miễn phí các ngày lễ trọng

đầy đầy súng, băng rôn kiểu như là dọa nạt:

“đau thương phải giấu chặt ở trong từng ngòi bút”.

Ở đây, làng im lặng như một dân tộc bị áp bức

bình minh co rút, tự kỷ, tật nguyên

ai cũng cười kiểu như biết hết, nhưng không ai dám nói

không ai dám làm người bị đầu đầu tiên.

Gợi ý cho vài cái chết

Hãy đem đến đây cái vỏ qua loa
bọc lấy trái tim này khi ngắt tiếng
như chôn xuống một người nô lệ
đã thực hành bốn phận của mình
một việc chung cho tất cả:
Con người, thượng đế, satan.

Đừng hèn hơn: Xây những tượng đài
mà không phải cho nhân dân vất vả
vì phải luôn loay hoay giáng nghĩa
cho bàn tay áp bức bạo tàn.

Đừng nâng lên như một tấm màn
để che chắn các người lửa thể
lòng tham lam, tội ác rập rình
với nhân dân - hạ nhục lý tưởng của chính mình.

Hãy dùng đánh bóng giáo gương
tên hèn rao giá máu
Judas đã chết trong xó tối
khi tay nắm ba mươi đồng tội lỗi.

Alice đến miền thổ tả

Luôn theo những con đường bí ẩn
băng qua những cánh rừng quỳn sinh
mặt trời đau vỡ cánh trên đầu
lửa cháy bảy màu trên nước đục
Alice đặt chân đến vùng nhẵn thín.

Nơi những tay phù thủy nhét túi màu xanh
rải lên tro tàn và hơi lạnh
những kẻ tật nguyên đang chèo chới với
dọc theo miền thổ phi, thổ tả.
Nơi những sinh vật lai kỳ dị
hạ đặt cái chết từ từ nhạt nhẽo
lũ nuốt sống hoa hồng
lũ hút máu dòng sông
lũ đập dưới chân những tương lai vùng vẫy
lũ cố tuốt đi những hoa lá trĩu cành
cho đến lúc tâm hồn nhọn hoắt như mũi giáo
lũ cắt, cưa trên đất ngổn ngang
bao bầu vú mẹ, trẻ con khóc gào.

Luôn theo những con đường bí ẩn
băng qua những cánh rừng quỳn sinh
Alice tới miền thổ tả.

Đóa hoa cho mọi thế hệ

Từ điệu con hạc gió giã lên những chiếc lá
bể như một đồng kính hoang dã
kéo tấm rèm nhìn về phía con đường cầu nguyện thấy
một người tình trụy lạc, nóng ấm hiện dần lên
một đồng xà bản - quê hương cảm lạnh
ngỡ như được nguyệt trang dưới tầm súng giặc.
Hít người em Formosa,...đóa hoa cho mọi thế hệ
thứ tiếp sức cho thời gian đầy đọa
nó từ phía biển khơi!

Đôi mắt trong đêm

Đây! những chùm sao như nhỏ
bầu trời là cảnh, mây từng tán đong đưa mời gọi
những giấc mơ - những đứa con
thường xuyên rời khỏi tổ
rời mang về toàn thất vọng mới tinh.

Đây! những anh em luôn trung bày
trong cửa hiệu rồi rao giảng, chào mời
thứ thời gian được sửa chữa
bằng những ngôn ngữ của cà lê 8.
Những quái vật được đánh bóng thành sao
lặng lẽ trong máu, được chuyển tải
qua cái ống tạo ra hành khúc một chiều
cố với tới những trái tim non nớt.

Đây! những thứ các anh em dùng
tất tật chúng ta đều phải luôn trả góp
từ bắt đầu cho đến tận mai sau.

Những tháng năm như có súng chĩa vào trong cổ họng
làm chất giọng yếu dần
và ta chỉ còn đôi mắt trong đêm
nhìn lên gờn gợn sóng.

Được lục soát

Được lục soát là rất tốt
nó sẽ chứng minh
sự phấn đấu trong sạch
kể cả nhà vệ sinh.

Được lục soát là rất tốt
đầu tiên nó dọa nạt
sau cây nèn, đập tường
tìm cho ra bí ẩn
kể cả ở trong quần.

Rồi xe bịt bùng tới
anh sẽ được nghỉ ngơi
ở một nơi mát mẻ.

Phía xa hơn

Đêm co giật trên những lưỡi dao
mây - những mái đầu trôi qua kên ken kết
tiếng nghiêng răng của bầy quạ
bầu trời lén mở ra khe cửa hẹp
he hé một ánh sao.

Tất cả đang băng hoại trong một thứ nghệ thuật
được ép chảy từ nỗi sợ
lời nguyện bị niêm phong kín kẽ
đó đây những khẩu hiệu nguy nga
đã xích chặt thì quá khứ và hiện tại
như bầy chó trong tay những thợ săn tội lỗi
tương lai - những cú xả ngược thường xuyên
làm chúng ta bò lóp ngóp trên bờ.

Phía xa:
những ngọn đèn đường bóng nhẫy, đong đưa
như cái dương vật được rút
của kẻ lưu manh lừ đừ co ngủ
bên những con sóng đang liếm vào sườn

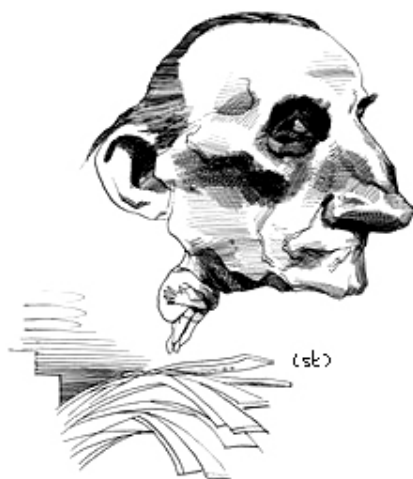
và phía xa hơn
là những cánh rừng còn chưa kịp mặc quần.

Mùa đóng kịch

Hãy ngồi yên mà tận hưởng
cái không gian ì ạch
đời còn dài đừng lối thôi dè bĩu
hãy cười theo đám đông
rồi hô hào theo cách chung
đừng để mình bị ném
những sọt đá của người farisieu chuẩn bị
đến Jesus còn không qua nổi
mà cũng đừng ngủ gật
dù vở kịch cổ kéo dài
vở kịch có những con sư tử
mang tâm hồn của chuột.

Hội thảo

Tôi đến rồi run rẩy
mong cho kẻ tối tăm đừng phán xét ai
cỡ như hội thảo này.

*Cái mà ta thấy hoang tưởng và hoang phí nhất ở đây chính là cái chiến lược “chống
điển biến hòa bình” của đảng cộng sản, nó không khác gì đem lưới mà đi chần
sóng vậy.*

Gửi Ukraine,...

(Tặng cuộc cách mạng năm 2014)

(Kia những vành môi ngõ như bị khóa bằng súng tiểu liên
nhưng những cánh tay đang bắt đầu xiết chặt.)

Tái bút cho một cánh bướm tôi tả chưa biết về đâu

cứ hứa sông: rồi sẽ tới đất lành

Tái bút cho ngôi nhà đang xuống cấp dần

cứ vọng ra liên miên tiếng súng

kèm theo vài bài ca mới cứng.

Tái bút cho của cải cứ thế ra đi

rồi rác rưởi nhập về, nên ta mới được hít thở

mùi mực rỗng âm thầm miễn phí.

Tái bút cho những giảng giải giả dối đã yếu dần

phải thay bằng nắm đấm, có nhiều người ngã xuống

giữa đám đông không cầu mong chạy trốn

trong tình yêu đã bị đuổi

khỏi năm hai ngàn không trăm lẻ bốn.

Về đây, về dưới bầu trời

Về đây, về dưới bầu trời
 mây như mẩu giấy gói bánh mì nằm vương vãi
 rồi biến mất vào dòng mực của một nhà thơ
 nửa mùa, xuống dòng liên tục.
 Chật kín không gian là tiếng côn trùng
 cây phượng lấy hoa từ ngàn trùng cắm quanh mình sặc sỡ
 khoe với mái trường bạc phết, trống trơ.
 Chẳng còn ai thân, hay bạn bè
 vì đã ra đi, rồi suy sụp sau những cơn lạt phát
 chỉ còn đâu đây tiếng bolero u uất
 cùng chiếc tivi mà ngay chính giữa màn hình
 là những đoàn người biểu tình ở một nơi nào xa lắc
 đang thêu hình một đóa hoa cho tương lai tuyệt đẹp.
 Những con chó bị đánh tráo chủ nhân
 chạy vòng quanh sủa vào bất cứ thứ gì bị nghi là lật đổ
 tiếng chó nghe không cùng kích cỡ với trung thành.

Liên tưởng

Những đêm ở ngoại ô này lặng im như chết
anh miệt mài tìm kiếm sự phản bội của em
qua mọi dấu hiệu
như chính quyền này ngày nào cũng lo sợ rình mò
những người phản nộ rồi lên đường lùng bắt.

Từ Thiên An Môn

Bắn, bắn, bắn...cho đến khi anh thấy
khẩu súng ở trên tay anh quấy rữ hơn mọi thứ ở trên đời
và mỗi lời truyền lệnh của ta là những phút giây êm dịu
những cái chết chỉ làm giảm dân số, và sẽ giúp anh
đạt tới trạng thái du dương của cách mạng
rồi môi anh sẽ tự nhiên bật lên một chuỗi ngôn ngữ tuyệt vời:
“Cách mạng ơi, nàng uống máu sạch sẽ quá”.

Ta sống trong một đất nước đang nằm chờ chết

Ta sống trong một đất nước đang nằm chờ chết
bên trong những đường biên đang mục rữa, hẹp dần
là một dân tộc mỗi mòn suy kiệt
vì đã chọn nhầm từ xưa một cuốn sách dẫn đường.

Ta sống trong một đất nước đang nằm chờ chết
không phải bởi chiến tranh súng đạn vang rền
mà bởi đầu độc của tội bán buôn quyền lực
đầu độc ở mọi nơi, đầu độc đến với từng bầu sữa mẹ
đầu độc để làm sao mà thức tỉnh ngay lập tức bị quy là tội ác.

Ta sống trong một đất nước đang nằm chờ chết
nơi thiêng đường của các nhà thơ chuyên vẽ màu hồng
còn các ca sĩ thì chuyên hò nhạc đỏ.

Những bức tường sắt

Chính ý nghĩ làm suy sụp hành động của người
đã cố gắng xây những bức tường kiên cố
để nhốt sự sợ hãi: Cô độc và yếu hơn
so với những người dân bị người nô dịch.
Bàn tay người vẫy hãm màu xanh
muốn biến nó thành một lò bánh mì
chia cho đồng bọn, chấm ngoáy trên vũng máu
chỗ người đứng ỳ ra và sẽ chìm dứt điểm
với khẩu hiệu: “Hãy cố lên sắp tới
nơi một tấm vé được chìa ra
tất cả anh em qua cửa địa đàng”.

Đứa con trở về

Trở về với đất mẹ xưa trầm lặng
đang đổi mới hàng ngày
với mớ bằng hiệu đeo đầy trên cổ.

Trở về với đèn đài, đèn quì nhạt lầy
ánh trắng, không bao giờ còn nữa
dòng sông thiêng vật vờ, méo mó
đục dần dần, từ tổ quốc bị rình mò
(một bà mẹ với bấy con nghiện
gìn giữ được sao chút gia sản cuối cùng)!

và những đứa con đã yêu thương người tha thiết
buồn bã lang thang trong di ảnh của người.

Thức tỉnh

Tôi không còn nhiều thời gian nữa
 bao nhiêu năm sống vô nghĩa quá chừng
 mà có lúc tôi nghĩ đầy ánh sáng.

Than ôi ma thuật của cuộc đời.
 che mắt tôi từng ngày xanh sắp cạn.

Tôi muốn chia sẻ với những người cũng như tôi:
 nhẩn tâm với thời ta đang sống
 chỉ đánh bóng bản thân bằng khen, khóc cho mình
 tháo chạy hơn đương đầu
 vậy có thể nào tự xưng là vinh, là đẹp.

Khi ăn, khi ở ta đều giành chỗ khôn ngoan
 ta tiêm thuốc mê hoặc yếu hèn
 ta chỉ mua vui như gánh xiếc
 ta góp phần cho tội lỗi mưu sinh
 vậy có thể nào tự xưng là vinh, là đẹp.

Tôi không còn nhiều thời gian nữa
 bao nhiêu năm sống vô nghĩa quá chừng
 mà có lúc tôi nghĩ đầy ánh sáng.

Bốn khúc tụng cho đảng

1

Chàng miệt mài kiểu như đang hạnh phúc
trong một phong trào uống bia
nhâm nhi cục xương lý tưởng của mình mòn vẹt
kêu ca yêu dấu những tháng năm đi sẵn hung bạo
cho đến tận bây giờ
những giấc mơ giờ đã rời đời, còn lại nhãi bóng ma
nơi chấp chứa lưu manh, đảng điểm
kiểu: rất hân hạnh, kiêu hãnh, lập lòe.

2

Hãy cắt ra chồng chồng quá khứ rồi tô son
chàng hy vọng:
Sẽ có luôn một bài ca mới
để tự hát một mình an ủi
hoặc đem chia như bánh vẽ, đôi khi
lợi hại hơn một chồng bánh thật
vì vậy chàng mới có một số người can ngăn
trong danh sách kẻ thù
còn thẳng hay đánh lén chàng thì chưa vô trong đó.

3

Nhiệm vụ của chàng là vật nhừ tử những mùa màng
 và đả bại lần lượt từng người khốn khổ
 nhiệm vụ của chàng là đánh đập liên hồi
 để lý trí rời khỏi con đường chân lý.
 Là viết suốt để kêu gọi nhập ngũ
 tư tưởng, mà thật khác làm sao
 so với bản chất của chàng
 là một giấc mơ thối rữa
 vọng rõ ràng trên những lưỡi dao
 của những tay lưu manh đỏ
 không phải vì màu đỏ quàng lên
 mà vì mùi đồng đậm đặc.

4

Ôi những người anh em đối trá đến từng chi tiết
 nhưng đối trá nhất là lời
 nguy hiểm nhất là lời
 ngu dốt nhất là lời
 của những trái tim câm điếc
 luôn muốn giám trừ tự do đến mức
 khó tìm thấy được một Con Người
 chưa thường xuyên mơ về máu của anh em.

Bức tranh chung cho những tên bạo chúa

Thật buồn cười là bức tranh sáng sủa nhất của người
được vẽ từ nỗi sợ của một người họa sĩ
với đôi mắt buồn và cây cọ run run
được người đặt hàng để khỏi phải đến
những buổi hành hình kín những hạt giống của chúng ta.

Trong những tháng năm tăm tối nhất ở nơi này
người đã tạo ra một kiệt tác ăn mày
được phân phối trên toàn hệ thống:
“quá khứ chưa lắm lỗi, nên không thể có từ chúng tôi xin sửa lỗi”.

Thời những họng súng được kê chi chít vào đầu của một dân tộc
lang thang trên đồng rác của mình
mà phải luôn nghiến răng tự nhủ:
Ta thà cam lòng với bất công này
còn hơn phải phá dỡ đẫm máu!.

Nền văn học nghệ thuật do đảng cộng sản Việt Nam lãnh đạo theo định hướng là một nền văn học nghệ thuật độc hại, nó đang góp phần vào việc đầu độc và làm suy yếu dân tộc Việt Nam.

Trò chuyện về những cái kết

Những cái kết được gấp lại
như những chiếc khăn tay rồi bỏ túi
thuế càng ngày càng cao
vì vậy ta mới có một đám người bất ngờ cao quý.
Còn dân nghèo thì vẫn vậy
chỉ khá hơn là bây giờ có thêm nhiều lễ hội
để giấu nhem những ngọn roi
những cái còng, sẵn sàng để khóa tay
bất kỳ ai chống đối.

Những người làm quân quật đêm ngày
bị lừa rút đi, theo một kiểu hào nhoáng
những thành quả xứng đáng từ những văn bản
hoặc tệ hơn, bằng nhiều kiểu của du đảng.

D. anh nghĩ sao khi chúng ta có
những tay hay hùa theo kiếm chác
tất cả bây giờ đều là Sếp.

Phải chăng anh có thể chống đối

Phải chăng anh có thể chống đối lại mọi giá trị của thời đang sống
giảm lên những cái đầu dẫn dắt chúng tôi về thời đại của ước mơ
kẻ ăn tro tàn của nỗi đau
kẻ chuyên cung cấp những đam mê thói rửa
luôn ngồi trên cái ghế hét hò cứu thế kiểu Salon.

Khi cuộc chiến bắt đầu anh trùm chăn đi ngủ
sớm ra cũng có chút gì thu lợi cho mình
anh ngủ say trong cơn ghen vĩ đại của người
không liên can gì đến máu?!

Đêm nằm ở trung tâm của vùng cộng sản

Thành phố như co giật liên hồi dưới những làn xe
mệt mỏi trở về ngồi bên màn hình vung vẩy
hình ảnh của tụi trẻ trâu làm nhạc bán cho tụi hời hợt.
Trong khi ta pha một gói mì thảm hại, lằm bằm
chuyển kênh, lại nghe giọng điệu buồn nôn của tụi bí thư
hô hào dân tộc bò tới, bò lui trong cái chuông kín mít.
Đêm nằm ở trung tâm của vùng cộng sản
nơi bạn không còn mơ một miền quê yêu dấu bất kì
mà tâm hồn chỉ còn biết di tản vào trong tiếng rào rào tuôn chảy
của những máy ATM mà chính xác đến cuối cùng
là những con số nhấp nháy
luôn báo cho bạn vào những sớm mai phải nối tiếp lên đường
rồi trở về khi các cô gái điểm bắt đầu xuất hiện từ lấm chấm
đến dày đặc dưới những hàng cây đầy bụi bẩn và sương.

Bỏ câu làm lẩn

Ta vui thú gì nơi một đất nước bất công?
trong các quán rượu thâu đêm nhếch nhác
những cú chạm cốc để lãng quên dân tộc
đang lang thang trên hoang mạc của cộng sản!
Ta có thể ngẩng đầu được sao? trong tiếng xì xào
của những thế hệ khuyển nhau hèn nhát.
Tiếng hô hào của những kẻ mà đầu óc
không thể nào với tới được khẩu hiệu của mình.
Ta vui thú gì ở nơi đây?
hỡi những kẻ đã ăn thịt bỏ câu, lẩn lẩn
ngợi ca: “là cảnh tượng của hòa bình”!

Ở đây ta được thấy

Nhiều cuộc qua đời với giá rẻ hơn
với chất độc mà Mi đã đổ vào lòng dân tộc
vì đã có báo và hoa lá nhài, che đi kín mít.

Nhật ký của một tay vua đồ

1

Bây giờ ta dành hết phần thắng lợi về mình
thành trì, gái đẹp trong một không gian lung linh
như vàng thỏi, nhưng khoái trá nhất
là chuyện kẻ thù quỳ gối
cuối cùng chúng cũng hiểu được mạng sống
là đứng đầu mọi giá trị.

Bây giờ để chiếm giữ lâu dài, ta sẽ thay thượng đế
đánh sập ngôi đền chúng quen sùng bái
đổi luật chơi, đá bóng một mình
và nơi ta ngựa mặt đi qua, chúng phải quỳ gối xuống
tượng đài ta đặt giữa trung tâm
khêu kỷ niệm cho ngày hội nhập

nhưng mộ của ta phải giữ gìn tuyệt mật
để phòng lũ hai mặt đào lên.

2

Ta coi đó luôn là một ngày đặt biệt, cũng đúng thôi
vì phe này tung bùng bày tiệc, thì phe kia thu dọn lên đường
trốn chạy khỏi hung tàn, tay ôm chặt những đứa con đói khát
gieo giống thù hằn trên khắp đại dương.

3

Ta vẫn say sưa trong những vinh quang đội số
ta căm ghét bọn diễn tả thực tại
ta có những đứa con trộm cướp
chuyển vào trong một hành khúc hồ hởi
những đứa bị tắt đường đứng chờ giải cứu
sau một đám cưới xương máu.

4

Vĩnh biệt những lô cốt đáng mến đã cùng ta canh giữ nhân dân
vĩnh biệt gương cùng đá mài.

Vĩnh biệt những tay chơi bài cào bằng
những tình yêu bốc hơi như xăng
lũ đàn em nịnh thần, tham, ác
vinh quang không vác nổi chính mình.

Đất đai nảy mùa màng thổ tả
một chân trời hàng nhái
không gian xanh như cô Tấm phá thai
dòng sông vàng treo đoạn đầu đài
bể bạc sao nhìn hoài hồng thấy.

Hắn hãy còn khát khao lái nhái:
Hãy like cho cái chết của ta.

Thi sĩ của chế độ

(Những bài thơ được súng ống bảo kê thành kiệt tác để đòi giá trị nghệ thuật vũng chầy lỗ chỗ vết máu của những tay viết điểm đảng sẵn sàng đáp ứng nhu cầu từ mọi gã độc tài).

1

Không có cái thời này thì anh đã bị xuống cấp
được giao một việc hèn vừa theo sức của mình
hơn là thi sĩ rên rỉ với đạo đức nửa vôi nguy hại
bạn của tôi, bây giờ

anh dành sân khấu diễn luôn từ A tới Z
thứ tình yêu theo Mốt rất nặng mùi
cái bãi rác xú ối của ngôn từ
bóng bẩy và chìm thẳng như những gói mì độc hại
được nhai đi, nhai lại:

“chúng ta sẽ đủ sức với tới thế giới cổ tích
ăn quả thần miễn phí mà đánh cần lo nghĩ
không ai được rời bỏ con đường này
tất cả phải cùng chung ý chí”.

Một xã hội mà bị sự điều hành bởi một chính quyền độc tài và tham nhũng thì bất công, tai họa nó sẽ mò đến với từng nhà.

2

Những nhà thơ rời bỏ số phận của đồng bào
ca hát lom khom xu nịnh, sung sướng lắng nghe
những bước chân đang phóng to dần trong cái không gian ngọt ngọt
súng, roi và chó săn tiến lại gần bài thơ
làm những đứa con trở về cứu lấy quê hương đang sắp chết
và tác giả của nó bây giờ đang bị giã nát
trong ngôn ngữ cuối cùng của một lưỡi dao hạ xuống
trước bình minh.

3

Những kẻ viết thuê đã đến, biên tập
biến máu thành vườn hoa
sát nhân thành những đấng anh hùng
chênh chệ trên một mớ tượng đài lạc quan hết thảy.
Mùa nào sao cũng giống mùa nào
rồi lũ trẻ lại đến trường ê a học tập
một cách yêu, một số kiểu
giết người được vinh danh chói lọi.

Nơi lịch sử được lưu hành như đồng bạc giả
trong tay đám chiến binh bại hoại
lê lết tới tương lai.

Vẫn còn lại các anh
những Con Người bị chê trách quá nhiều
hy vọng ánh sáng mặt trời soi chiếu
đến cái góc cố che các anh bị bỏ rơi, đánh đập
khi một ngọn cờ thỏa đáng kéo lên.

Đón chào thần tượng

Những đứa trẻ bị đục rỗng nhờ bông ngất lên, ngất xuống
diễn trò thần tượng ngôi sao tỏa sáng bằng thân xác.

Tâm hồn mù điếc, kiêu ngạo, trơ tráo nhận vợ nghệ thuật.
Tay cảnh sát cầm dùi cui định hướng
làm rối bời tư tưởng, chực chờ.
Giàn loa mười ngàn Watt tuôn trào chất độc
đổ vào cổ họng ít nhất hai thế hệ.

Đêm xuống, ánh điện chiếu vào
làm cho những kẻ có đến ba bóng đang cực kì đặc ý
vì kì công ăn bám, nhờ gây nên nỗi sợ
bằng kiểu áp đặt cái thiên đàng xa vời đến nỗi:
Đến cả Chúa Trời còn chưa nghĩ tới bao giờ.

Đây là thời kỳ

Đây là thời kỳ đau buồn của một dân tộc
danh sách bị bắt khá dài dòng, trừ ra quân trộm cướp
đây là thời kỳ cả dân tộc được đánh đập kỹ lưỡng
để không chường ra cảm xúc muốn bay lên.

Đây là thời kỳ một phần dân tộc bị đột quy
được đưa đi nằm bệnh viện được chăm sóc bằng mũi súng
được an ủi bằng hăm dọa, răn đe.
Đây cũng là thời kỳ một phần dân tộc chuyển phe sùng bái
phải chạy chọt bằng tiền để được vào hang ổ, bụng bê cho quân trộm cướp
để nhìn thấy hàng ngày chúng lần lượt đục khoét sạch sẽ niềm tin.

Đây là thời kỳ đất nước bất ngờ tăng tốc tiến tới sự suy sụp.
Đây là thời kỳ của các anh hùng và một số vĩ nhân?!

Đêm của lãnh tụ

1

Những diễn giả vượt qua ranh giới của ngôn từ
những cánh tay giơ lên, xác người đổ xuống
dòng sông đỏ sục sôi băng ngang qua điểm nút.

Vị thánh của u mê, tàn nhẫn, điên rồ
thu nạp tín đồ để thực hiện ác mộng lớn lao.

Cái bực lặng im
đáng sợ hơn bao súng đạn réo gầm
những tư tưởng bị nhiễm bẩn
phải rửa bằng máu.

2

Dưới bước chân - sự sa ngã từng giờ
được diễn giải trên đôi tay nắm chặt thanh gươm
đi lên thánh giá của riêng mình.

Hắn từ đâu đó trong một trại điên
hắn thoát ra và nắm chính quyền.

Một ấn phẩm được kéo dẫn lên sân khấu biện minh
cho tiếng hát của siêu hình đặt ra câu hỏi
với đám học giả mới đang miệt mài
đánh ngã những chân trời cũ.

Nơi cây bút và cái bực sẽ
đẩy đám đông tiến về phía trước
nhét vào tay đủ thứ giết người
để thực hiện cái văn kiện ở trên trời
bất tất cả phải thể nguyên uống máu

trong những cuộc vận động
hạ sát hàng loạt
tăng cường cho bức tượng sự linh thiêng
đây một điệu chiêng mờ ảo - địa đàn.

Nơi bốn phận được quàng lên đầu vòng hoa
rối đất đi làm man rợ
lạnh lùng đứng trên
xung quanh từng đống nhảy đổ nát.

Sát thủ tỏa sáng giữa đêm đen
đàn chiên kia hoảng loạn vẫy vùng
khi con quái vật một đầu
vừa ăn dần bản thân, vừa truy đuổi.

Dưới bước chân - sự sa ngã từng giờ
được diễn giải trên đôi tay nắm chặt thanh gươm
đi lên thánh giá của riêng mình.

Gửi các anh em

Gửi các anh em đã bị ngộ độc
hãy cố thanh tẩy mình và hãy tránh
những liều thuốc mê chích anh em thông thả
kiểu như là ân huệ hàng ngày.

Dù có đi trong sương đen, hay gió độc
thì chúng ta vẫn luôn còn tiếng hát và nhớ đến mặt trời
không phải nằm bên trái, mà luôn ở đúng tâm bên phải.
Đừng để chính anh em vô tình quỳn góp
dù chỉ một cây đinh cho tội ác rập rình
đóng những Con Người lên trên giá máu
bằng thái độ lặng im thích thú
hoặc quay đi nguyên rửa lấm bầm...!

Đến tận bây giờ

Đừng tự hào bản thân
đừng thêm nữa
khi không nhiều trí tuệ, với lòng nhân.

Nhưng các học giả mạo danh
và những tên tàn bạo
vẫn la to cho đến tận bây giờ!

Sự dối trá và lừa gạt liên tục của đảng cộng sản làm cho nhân dân chuyển từ trạng thái chán nản sang trạng thái căm thù.

Đêm của những kẻ trá hàng

Tôi không thể sống bằng tinh thần đôi bại của đêm này
và không đủ sức băng qua bóng tối
tôi kêu gọi bình minh
nhưng chỉ nghe tiếng vọng lại của những kẻ trá hàng: Đứng!
một ngọn lửa từ ngôi đền này
có thể lan ra toàn xứ sở
những đám rước của chúng ta rồi sẽ cháy thành tro bụi.

Hãy để đêm
những lưỡi dao sét giở thống trị những lưỡi cày
cường đoạt đôi môi, lời nói thì thầm
canh gác đến tận răng nụ cười, tiếng khóc.

Cha và con

(Tặng con Minh Hiến)

Cha có thể lo cho con những tháng năm thơ ấu vẹn toàn
nhưng không thể tính được một cánh chim
vụt bay vào bầu trời của nó
mọi điều cha có thể tha thứ cho con
trừ một điều con không thể trở thành người lương thiện
(không đứng thẳng được vì nhiều thanh niên bây giờ
chỉ toàn sống giống như xác sống).
Nhưng cha vẫn yêu con bằng tình thương sâu thẳm
nhỏ giọt nước mắt buồn luôn luôn
vào những đêm một mình cảm lạnh.

Lý tưởng Đảng

Chúng tôi vẫn đứng đấy thôi rồi giả bộ
tay nắm chặt ngọn cờ, chịu làn đạn từ nhiều phía
thời như đứa trẻ đang say men chiến thắng
đã không còn, cũng thật khó mà vun vén
phải đi cùng quân trộm cướp ban đêm.
Thành quách cũ dần, khó mà trụ nổi
vũ khí cạn rồi, cũng như người ủng hộ
nhưng chạy về phía nào? thôi nguy hiểm quá!

nên chúng tôi vẫn đứng đấy thôi rồi giả bộ
tay nắm chặt ngọn cờ.

Những khúc rời cho hai thành phố đỏ

1

Nơi chúng ta tụ tập ở đây - thế giới
có những cơn nghiện lâu dài
nơi chúng ta tụ tập ở đây, nhẵn như tờ bạc cũ
thành phố nhô lên những dãy dài mệnh giá
giáo phận đầy tội đồ - cột mốc nhỏ nhoi cắm giữa bao la
đánh dấu đường tới một chân trời chung cuộc.

2

Thành phố có những tháng năm chảy qua như rượu nặng
những tháng năm vãi giống thù hằn
hoàn thiện thêm con quỷ nằm lòng
những tháng năm như được đào lên từ địa ngục
với nỗi hoảng sợ tằm vải liệm tung bay trên đầu
và phủ xuống trong những khắc giờ tươi đẹp.

3

Nhật ký bị ném bừa bãi trong những năm tháng này
chỉ còn những tiếng bom rung lên bên xác chết
nghị quyết cũng không thể thay chìa khóa
mở được một cánh cửa nào
để thoát ra bên ngoài thành phố.
Thế thì trong cuộc giết chóc này
những người hùng của chúng ta
chỉ còn được du dương đôi chút
bằng cách lau bóng cây súng của mình
trong một góc tường đổ nát.

4

Thành phố kiểu như không còn một miếng thịt
những đứa trẻ đã lỡ sinh ra
được nuôi dưỡng bởi thù hận
được ru bằng những tiếng bom đêm trắng
để có thể quay về trong đau đớn đỏ lôm.

5

Thần chết cũng vừa chạy thoát
sau một trận tấn công
nhọc nhằn ngồi nghỉ
lấp ló dưới một chiến hào
chiếc liềm cũ kỹ
viết vài dòng hồi ký.

6

Một cánh chim vô tình lạc qua
nhưng không ai thèm thấy
(khi chúng ta đều đang bận trả thù)
cho đến lúc một người kêu lên rồi câm lặng
như chợt nhận ra, đó - tiếng kêu lạc lõng giữa bầy.

7

Tuyết rơi chôn hết những xác người
ngày hôm nay đã trở thành lịch sử
ngày mai hy vọng có tiếng cười.

Trên nền trắng - mọc lên thành phố mới
khởi hành theo những vết xe cũ
của những kẻ vô ơn
lại thở tiếp một hơi dài
trong giấc mơ tội lỗi
sẽ bán súng cho toàn nhân loại
thu lời bằng khẩu hiệu hòa bình.

Tuyết rơi cho đến tận chân trời
và không có nhiều dấu hiệu...!

8

Thành phố có những anh em lầm lẫn, điên cuồng
xây dựng chốn thiên đường trên mặt đất
cuối cùng lại sắp trở thành địa ngục.

9

Thành phố có đầy đủ những khu ổ chuột tồi tàn
và bản nhạc được xé sột soạt để làm tờ giấy gói
một bó hoa dâng cho tên bạo chúa tham lam
tay gì chặt lấy, cái miệng hô hào: "hãy giữ nguyên chế độ".

10

Thành phố bị xé đôi rõ ràng đến nỗi
như hai bờ môi
như tiếng khóc với nụ cười mẫn nguyện
nhất là khi đêm xuống hai bên chia sáng, tối
những khu ổ chuột bị đẩy ra rất xa xôi đại lộ
xe sang, vũ trường, quán đẹp dập dềnh
kẹp lấy những tiếng rao đêm như mắc nghẹn.
Đây là nơi ta đến sống phần còn lại của đời mình
cố rửa sạch đôi chân lấm bùn, vì những lời quảng cáo.

11

Thành phố kiểu như đang bò lết sung phù
đang lục lọi tìm kiếm thiên nhiên
qua cái bóng của những chiếc bao nylon mục nát.

12

Thành phố có
bức tường loang lổ những bóng người
hôm nay đi qua trong ánh chớp
rung động trên đại lộ mới không ngừng
những chấm nhỏ đào sâu vào trong lòng thành phố
những cái bóng muốn băng qua ranh giới khác
song song cảm dỗ rình mò trong bóng tối triển miên.

13

Thành phố vui hơn khi bị xâm lược vô hình
vũ khí được trưng bày vô cùng quyến rũ
kẻ thù không đến bằng những đạo quân
ai nấy đều dễ chịu
tranh nhau tiêu thụ những cái nhìn
khinh khỉnh của những nhà buôn, đã lọt
qua những tay quản lí thị trường béo bở.

14

Thành phố có
mùa thu đang chạy xe hơi
mùa đông đến bằng máy lạnh
ly rượu vừa chạm môi
cô quán xinh tươi
tất tả pha thêm mùi đồ lót.
Tín đồ hô vang: Thượng đế “tiền, tiền”.
Từng ngày một ai lo cho cái Thiện
đào ngũ theo cám dỗ triển miên?!

15

Thành phố thềm xóa xổ những cô gái điếm
nhưng những cô gái điếm đã đẩy lui những tay cảnh sát
trong những lần đối chác: Thân xác đổi thân xác.

16

Thành phố có
đôi môi mấp máy của một tên độc tài
đang điên cuồng điều chỉnh số fan hâm mộ
bằng cảnh sát và khủng bố.

Khi những người cộng sản ra sức bóc thom mình thì nó giống kiểu như đang giải thể một đồng rác bần.

17

Thành phố có
những kẻ ngã vào vòng tay đường mật của cái ác dễ dàng
rồi cầm vũ khí quay sang bắn nhân dân.

18

Thành phố có
ở mỗi cột đèn là một ăn mày
ngồi như những vị thánh sắp vì tử đạo

19

Thành phố có
từ con hẻm đầy xì ke ta ngồi nghĩ về em dơ dáy
em yêu dấu những tiện nghi quyến rũ
em guốc cao, váy ngắn cổ găng
xóa đi dấu tích của đói nghèo
quán mờ đục ngồi bủ môi, lắc lư theo điệu nhạc.

20

Thành phố có
từ con hẻm đầy xì ke ta nhìn ra đại lộ
người bán vé số già ngồi run run tay đếm
những đồng bạc nát nhàu, lấm lem như thành phố
trong trăng tháng Bảy bị đập vỡ, bắn thần
mơ một tấm vé về lại quê hương.

21

Thành phố có những quái vật chặn đường
luôn đặt ra hàng tràng câu hỏi
làm chúng ta phải gỡ đầu
rời chìa ra hiện vật.

22

Thành phố có lũ trẻ con như món ốc nhồi
bị bắt yêu tổ quốc không bao giờ phải cách.

23

Thành phố có
bà mẹ ẵm ngửa đứa con ba tháng tuổi
chìa ra mấy tờ vé số
nhận hẳn lấy một tràng lặng im, bóng bở.

24

Thành phố có
đời sống là miệng của những đứa trẻ đói ăn nằm thao thức
bên cạnh những mẹ cha cực khổ đã ngủ say.

25

Thành phố có
những đứa trẻ lấm lem như đồng quê tinh khiết
buổi chiều chờ mẹ không về.

26

Gió tiêu chảy
mây mảnh sành
trăng lưu manh
cánh đồng con nghện
mọc đầy kim tiêm.

Mùa xanh, mùa đỏ
cứng ngắt, cứng ngờ
lai căng, sa ngã
lượn lờ phát phơ.

Hốt từng cát bụi
dụng chôn thiên đường
xứ sở đáng thương
giờ đang phá sản.

Còn bao cái đẹp
tồn tại nơi này
hay mờ mờ thấy
trên miệng đĩ dầy.

Gió tiêu chảy
mây mảnh sành
trăng lưu manh.

27

Thành phố có những thợ làm giả kỷ niệm
kiếm ăn nhiều đến nỗi, hơn tất cả ăn mày
máu bốc hơi thành mây bay đẹp để
những ngôn ngữ đã bao năm cố xây dựng một túp lều
nhưng càng ngày lại càng đổ bể.

28

Thành phố có những bến cảng
nhưng không bao giờ nhập sách
chỉ rượu, bia và lòng lợn dạt dào.

29

Thành phố như không còn độc giả
chỉ còn những tác giả
bơi bơi trong cái túi của mình.
Những cầm thú ném ra trái đắng
những đứa trẻ bị cai sữa bởi bạo hành
vì lo sợ sẽ trở thành nhân tài lật đổ.

30

Thành phố có những lò nung khẩu hiệu
nhưng chỉ cho ra đời toàn là thép đều
vì vậy ta mới có những công trình xiêu vẹo.
Vĩ đại thay giữa bầu trời lở cánh
ngọn núi bị phong cù
người hăm hở chạy lên cắm cờ thắng lợi.
Vậy là ta có những ngôi sao ca nhạc
chuyên đến hát để ăn mừng.

31

Thành phố đêm không còn chậm rãi
những khẩu hiệu nhấp nháy đèn liên tục
thứ ánh sáng được mở ra rồi đóng lại
trong một gói thần kinh chuyên ăn bám vào thế giới.

32

Thành phố có
thời mà chúng ta không biết gắp những câu chuyện bỏ vào đầu
rồi lặng lẽ ra về, bước xuống lòng đường
của một đất nước đang quờ quạng
tìm kiếm những niềm vui lố bịch.

33

Thành phố

bóc tách những cảm xúc đặt lên bàn đấm máu
ngợi ca sắt, đá, xi măng và những cây cầu.

34

Thành phố có

mảnh đất cũ bị xói tung
tìm một chân trời mới
chen chúc những nấm mồ
cùng khẩu hiệu chào mời:
Khi sản phẩm cuối cùng hạ súng
ta sẽ xây một thời đại mới vinh quang.

35

Thành phố có

thời gian run trong cái mả của mình
những đoàn lập lòe cáng khiêng thành phố
rầm rập chạy về phía chân trời trọc.

36

Thành phố có quá nhiều chất liệu
nhưng tẻ là chưa thể chế được món nào
cho những người cùng khổ.

37

Mưa, mưa xuống từ khơi xa mệt mỏi
nỗi buồn, nỗi buồn mê mải đến mênh mông
thành phố nhỏ mờ xa yên ngủ
trong tầm những khẩu pháo sẵn sàng.

Tùng con người nằm mơ trên họng súng
đạn đã lên nòng, cò đã chạm da tay
tùng con người muôn đời đói khát
làm mồi cho cám dỗ nơi nơi.

Mưa, mưa xuống từ khơi xa mệt mỏi
nỗi buồn, nỗi buồn mê mải đến mênh mông.

Ca khúc mùa Đông I

Đây mùa đông ám toán cuộc đời
cái cũ đứng ì, cái mới còn chưa thể tới
những anh em cố xác định uy quyền:
Đái lên lịch sử để đánh dấu vị trí.

Những bu lông xiết chân trời lệch về bên trái
đường đóng cửa, ta chỉ còn chật hẹp
lạnh canh trong ấm chén cô đơn.
Lý tưởng lở loét nằm chờ những lọ Ampicillin cứu chữa
trái tim bị cấm quyền phán xét
nghiến răng - hạt giống đợi mưa
hơn gió tấp từ huỳnh hoang hoang mạc.

Thèm nghe tiếng một tiếng tù trong cơn đau thắt
như thèm nghe tiếng của mùa xuân, họa mi lạnh lốt
tiếng chuyển động của hàng triệu hạt mầm từ bùn đất chỗi lên.

Ca khúc mùa Đông II

Ta đi lang thang trên mảnh đất giá băng
lang thang không còn lý tưởng
cố tàn sát các loài đáng sống
tâm hồn ta:

Một thành phố bị lãng quên, nặng nhọc thở khò khè
nơi có một bức tượng gục đầu buồn bã
trước lũ cơn đờ đang xâu xé những người yếu thế.
Một cuốn sách bị xuyên tim máu chảy ròn ròn
thánh đường tuyệt vọng cố vươn đôi vai lấm bầm nguyên rủa
những kẻ đã bán mình cho nó
bây giờ đang tiến hóa thành hàng ngàn con quỷ.

Ta đi lang thang trên mảnh đất giá băng
nơi máu nói sẽ đạt tới vinh quang bất tử
lại đang chia tay đứng hóa ăn mày.

Lý tưởng khai sinh đã đến hồi chung cuộc
ta vội chạy về nhà, trùm chăn run bần bật
và đợi chờ một kết thúc gớm ghê.

Tăng trưởng kinh tế ở Việt nam không khác gì một đứa trẻ tăng cân vì bệnh tật của nó.

Một bài thơ cho đám mì dân I

Một ngày trong hang ổ của thiên đàng
nghe bài hát lúc thăng, lúc giáng
quảng cáo cho băng đảng các thiên thần.

Tấm bảng ghi lở loét được phun màu, hướng dẫn
đoàn tàu lao dốc tới tương lai:

Chân trời có đủ thứ của con nít
có hẳn mùa thu bánh mì thịt
trong chỗ bán tin vịt cỡ mùa xuân.

Một bài thơ cho đám mị dân II

Chúng ta được ru chưa bao giờ đúng kiểu
tiếng ru ồn như băng đảng chia đồ
còn cái nô luân cơ giạt thì quá chùng xuống cấp.

Hoàng hôn tô máu lên những tòa thành tay lăm lăm gươm giáo
để đám vua được ngồi trên cái ngai rồi đeo bao cao su
say sưa ru chúng ta không ngừng sai kiểu.

Một bài thơ cho đám mì dân III

Thật lạ kỳ vì bây giờ ta lại thấy toàn là ác mộng
nên thường xuyên vẽ lên bầu trời những áng mây buồn
kiểu như dự đoán cho tập cuối của bộ phim dài tập
khả năng nhân vật chính có thể chết bởi bàn tay hiểm ác.

Thật lạ kì vì bây giờ trong những cái nhìn được gọi chung là sai lạc
ta lại nghe tương lai đang ca hát (rất nghẹn ngào)
những mùa xuân trường tồn và mùa thu vàng bạc
thì ta toàn thấy mỗi mùa đông rét mướt thổi vào, rút lấy
trên thân xác những người cùng cực
chút sức lực cuối cùng!

Một bài thơ cho đám mì dân IV

Khi các tay già ăn chia đủ với nhau
thì lũ trẻ nhớ mơ hồ tình yêu tổ quốc
như một bản nhạc Pop và lũ nhãi hát theo những khẩu hiệu
được cường điệu, cách tân. Đây là khi
ta sắp được hút một điếu thuốc cuối cùng của người thua cuộc
ngửa mặt nhìn bầu trời quê hương mờ mịt
giữa mùi tanh của những họng súng dẫn đường
đến cái hố lớn, bê bết máu của đồng bào
đã bị kẻ tử thù lừa bịp.

Một bài thơ cho đám mị dân V

Với con đường này tất cả: Sẽ lên mây
nhưng không phải giờ đây
giai đoạn phải đi cày khổ nhọc
phải đáng hiển
phải biết cầm cửa miệng...!

Cứ để lũ tướng khôn đi trước
rồi thụt lùi sau mỗi chúng ta
đám cưới trâu sẽ được về đầu.

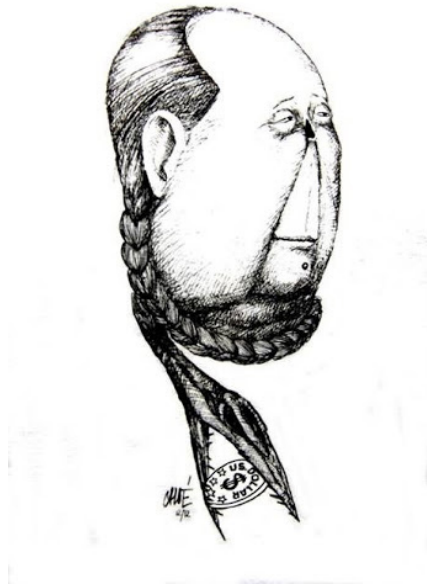
Một bài thơ cho đám mị dân VI

Vì đã trèo nhầm lên cái bóng của đỉnh cao
cho nên bây giờ đang rơi rất gấp.
Vì đã đục khoét sạch sẽ niềm tin
nên bây giờ thì rất sợ
hãy ném cho chó nhiều xương hơn nữa.

Một bài thơ cho đám mị dân VII

Tùng giấc mơ bị chết đi trong dây trời hỗn hào
mở ra huyền thoại một đám chưa bao giờ chiến bại
đó là lý do nở ra đủ thứ tội nguyên này nọ.

Biết làm sao! khi chúng bị đánh bại bởi chính mình hơn là đối thủ
nhưng lại hát luôn bài ca chiến thắng, rồi ăn nhậu
rồi chụp hình lưu niệm rền vang
(thời kỳ này được phổ biến khá nhiệt tình).

Chế độ cộng sản hiện tại là nơi tập trung đầy đủ nhất các mặt xấu xa của các chế độ đã từng tồn tại trong lịch sử loài người.

Một bài thơ cho đám mị dân VIII

Khi những chú hề nhỏ trong tay ta đã hết trò
ta muốn ném chúng ra đường hay bỏ đói
nhưng vì vinh quang cho gánh xiếc của chúng ta
hãy bịt mồm chúng bằng những khúc xương nho nhỏ.

Hãy tụng ca chúng như là huyền thoại
điều này còn sinh lợi gấp nhiều lần.

Liên số 1991.I

(Tặng Joseph Brodsky)

Đánh thuế nhà thơ như thể một nhà buôn
và canh giữ hơn nhiều lần thế nữa
hơi thở của ông được đếm chính xác từng giây
bước chân ông hằn lên mặt những con thú trùng trùng
miền hiện hữu của ông được ghi bằng những ngôn từ đầy nghi hoặc
đại diện của bóng đêm đã đến chia tay, chìa thêm cả súng.

Không run rẩy: vì nếu còn là một Con Người
thì phải luôn tiến về phía trước
nắm lấy từng nốt, từng nốt chênh vênh như vực
nâng giấc mơ qua thế giới bùn lầy. Đây là ông
một nhà thơ vĩ đại, trụ cột của Đền.

Liên xô 1991.II

Tặng A.Solzhenitsyn

Bây giờ không còn cách nào hơn là thức tỉnh
để đáng gọi là đời sống
khởi khứ mùi khởi bọn chó săn
bọn giả đò cuồng tín
bọn văn chương thất bại ở lúc bán mình.
Vì chân lí là dĩ nhiên, chân lí không cảm dỗ
chân lí cũng chẳng thể bôi đen
(vì càng cố bôi đen nó lại càng sáng rõ).
Cũng không như một cuốn tiểu thuyết trừ tà
từ đầu đến cuối đều đều hư cấu
để cái ta mà có được bây giờ
là cõi mơ đê méo mó cõi thực
là cõi mơ biến thành con quái vật
nhai xương, uống máu, gặm rống khắp nơi.

Này những kẻ đang điều hành thành phố
chính các người đã cài thuốc nổ cho chế độ
bùm... lật đổ đất nước.

Liên số 1991.III

Nếu như không bị đứt bởi những tiếng gấm phẫn nộ
thì cái đám ấy bây giờ vẫn sẽ cầm cục đá
như những người tiên sử, đập mãi
mà không thể bật lên nổi một ngọn lửa cách mạng.
Vậy thì phải làm sao?
phải đổi ngay một ngọn lửa được làm bằng hàng mã
rồi giả bộ ngược nhìn, rồi chép miệng với ảnh lãnh tụ
để vỗ về cả đám tinh thần luôn phải chạy toán loạn.
Rồi lén lút hưởng thụ lâu dài cái thân xác của nhân dân
thật vô vàn thảm hại mà chúng đã tự thưởng cho mình.

Trò chuyện về những ngôi sao

Chúng ta có nhiều ngôi sao đến nỗi
làm đau mỗi bầu trời.
Những ngôi sao tự phong
những ngôi sao được phong xả lảng
những ngôi sao lộ hàng khát khao
từ đồng rác này chui lên, hóa thành ruồi bay lượn
ngang ngựa với những con chuồn chuồn
bươm bướm vào thơ.

Nhờ những ngôi sao và một đám mù lòa, trơ tráo
mà suốt một thời gian dài
chúng ta được nhai rom, nhai rác lấy niềm vui
chúng ta được giải khuây kỳ quái.

Những tượng đài đỏ

Ở nơi mà có những tượng đài được xây bằng máu của con người
bất cả dân tộc luôn đi trong tư thế gục đầu hẳn xuống.
Ở nơi mà có đảng đã hóa thân thành một băng trộm cướp
lại tuyển lựa khá nhiều cảnh sát để rình mò.
Phần nộ âm ỉ, phần nộ trốn trong lời nói, tiếng cười lí nhí.
một cái máy đánh chữ cho mọi kế hoạch ngu đần, phá hoại
kèm theo lời cảm tạ không ngừng từ vô số nạn nhân!

Lời của cây cỏ

Làm sao tôi có thể nở hoa
trong một quận nồng mùi hóa chất
một thành phố ồn, trương phình như đồng rác.
Đỏ lòe những khẩu hiệu là thơ của đám cảnh sát
để củng cố cho điều 4 hiến pháp.
Một ngọn cờ đong đưa đếm xác chết
cho một búa, một liềm cắt cỏ lần lượt muôn loài.